

PASKUTINĖS VAKARIENĖS MAŠTYMAS

Šiomet karantinas mus verčia supaprastinti liturgiją. Jokio liturginio papuošimo, girdimas tik Žodis ir jis atveria užtarimą pasauliui. Ar tai nėra tas užtarimas pasauliui, kurį Kristus įgyvendina per savo kančią? Šiomis dienomis Evangelijoje su Jėzumi sutiksime kelis personažus: Petrą, Joną, Judą, Pilotą, Mariją Magdalię... Jie yra tarsi veidrodis, leidžiantis mums atrasti Jėzų. Jėzus atskleidžia savo tapatybę susitikdamas su kitais žmonėmis.

Kai Jėzus plauna mokiniams kojas, Evangelistas Jonas sutelkia dėmesį į tris mokinius: Simoną Petrą, Judą ir mokinį, kurį Jėzus mylėjo. Per juos vaizduojami trys ištikimybės būdai. Susidaro įspūdis, kad iš trijų tik Simono Petro istorija kupina nuotykių, išbandymų, nesėkmių ir transformacijų. Skaitydami Petro gyvenimą, susitapatiname su juo, kai jis nukrenta ir vėl keliasi. Be to, mes visada ieškome modelio, kaip save atpažinti. Biblijos veikėjai yra puiki pagalba, nes mes pradėdame nuo jų žmogiškumo.

Pėdų plovimas, kurį sudaro gestai ir aiškinamieji žodžiai, imituoja Jėzaus perėjimą per mirtį ir prisikėlimą. Jis nusirengia ir atnaujina savo drabužį, lygiai kaip jis laisvai nusivelka ir atnaujina (Jn 10, 18) savo gyvenimą. Petro atsisakymas žymi požiūrį žmogaus, kuris nenori matyti išgelbėjimo nusižeminime, kuris nenori matyti Dievo tarno atvaizde. Norėdamas būti Karalystės dalimi, Petras turi sutikti lydėti Viešpatį Kančios kelyje. Jis tam nėra pasirengęs, nes būtent šio mesijo ieškojo ir, jo manymu, rado. Nusižemindamas iki kryžiaus, Jėzus visiškai parodys savo didybę. Petras čia pasirodo kaip mokinys, kuris nesupranta, ką Jėzus daro ant kryžiaus.

Petras išlieka žmogus, kuris renkasi viską arba nieko. Jis nori lydėti savo šeiminką, o Jėzus turi eiti į priekį vienatvėje. Jis svajoja apie susiliejimą su savo šeiminku. Jis nemano išduoti Jėzaus, nes šis vaidmuo atitenka Judui, ne, jis taip nepadarys! Jėzus skelbia jo dvigubą ateitį: vieną artimesnę, įspėdamas apie artėjančią jo išdavystę, apie kitą kalba kitu laiku, „vėliau“. Čia vėlgi Petras nesupranta. Gaidžio giedojimas žymi Petro susiliejimo svajonės, kartu ir iliuzijos, pabaigą. Taigi giedantis gaidys nurodo grįžimą į realybę tarp dienos ir nakties. Šį vakarą Petras mums padeda atmesti klaidingą Dievo vaizdinį. Jėzus atsako į mūsų maldas, jis savaip atsako sakdamas „taip“ mūsų giliausiems troškimams, bet „ne“ momentiniams potraukiams.

Jonas nepasakoja apie Eucharistijos įsteigimą. Jis labai iškilmingai išskiria kojų plovimo gestą, tai yra simbolinė broliškos ir abipusės tarnystės santrauka, kurią mokiniai privalo vykdyti tarpusavyje. Ši scena yra susijusi su Eucharistija, tai tarsi dvi monetos pusės. Tai reiškia, kaip Jėzus sugeba eiti iki galo dėl savo mokinių. Dalyvaudami Eucharistijoje galime dalyvauti Jėzaus mirties ir prisikėlimo slėpinyje.

Bet koks yra ryšys tarp valgymo ir mirties paslapties? Šis ryšys yra daug stipresnis, nei galite pamanyti iš pirmo žvilgsnio. Valgymas ir gėrimas yra absoliučiai būtinas mūsų gyvenimui. Maistas ir gėrimas yra gyvybės ir mirties klausimas. Pastebėjome, kad pandemijos pradžioje kai kurie žmonės puolė į parduotuves, bijodami, kad pritrūks maisto. Maistas yra gyvybiškai svarbus.

Mes valgome vieni tik tada, kai kitaip neišeina. Mes visada valgome su šeima ar grupėje. Dalijimasis yra būtina valgio dalis. Motina maitina savo vaiką, vėliau su tėvu jaučiasi atsakinga už visos šeimos maistą. Dažnai prie stalo matome laisvą vietą, paruoštą tam, kuris galėtų prisijungti prie mūsų. Taigi reikalingas maistas ir dalijimasis priklauso mūsų žmogiškai prigimčiai.

Valgis ir dalijimasis, tai yra, mūsų brolių tarnystė, yra du glaudžiai susiję dalykai, tokie kaip du įsakymai, kuriuos mums davė Viešpats. Štai kur Viešpats parodo save, atskleidžia save mums. Per bendruomenės rekolekcijas Italijoje tėvas Emmanuelis parodė mums vokiečių tapytojo Siegerio Köderio (1925–2015) kojų plovimo paveikslą. Šio paveikslo skaitymas gali mums padėti. Mes nematome Jėzaus veido, jis atsiduria nešvariame vandenyje, kur nuplovė mokinių kojas. Taip palankiai vertinamas nueitas kelias, klaidingi žingsniai, nukrypimai, parkritimai... Pėdos yra paimamos ir plaunamos. Su švelnumu jos yra nušluostomos. Norėdamas pamatyti Jėzaus veidą, turiu pažvelgti į šį nešvarų vandenį. Būtina, kad mano brolių ir seserų kojos būtų nuplautos, kad galėčiau pamatyti Kristaus veidą.

Šio karantino metu mes atrandame iš naujo, kokie svarbūs yra ryšiai su artimaisiais, gimė naujas solidarumas su pagyvenusiais žmonėmis ar medikų bendruomene.

Tai yra kvietimas tęsti toliau, ieškoti naujo solidarumo su tais, kurie šiuo laikotarpiu praranda artimuosius ar ieško darbo. Kreipdamasis į jaunas žmones, popiežius sakė, kad tarnystė yra pirmasis žingsnis, nes tai yra nauja krikščionių gyvenimo dalis. (*Christus vivit* 225). Tai taip pat yra kvietimas poroms ir bendruomenėms, kai trūksta meilės, nebelieka jausmų, pasiimti tarnystės prijuostę, pasilenkti prie savo brolių ir seserų, savo vyro ar žmonos kojų. Nusizeminimas yra geriausias būdas įveikti kliūtį. Širdis seks iš paskos ir Jėzaus veidas vėl atsiskleis ir mus atgaivins.

Skirkime dabar kelias minutes. Leiskime Jėzui prisiartinti prie mūsų stalo ir nuplauti mums kojas, atiduokime Jam pasekmes, nerimą, atiduokime, kas džiugina mūsų širdį ir kas ją slegia. Šį vakarą Jis ateina pas mus, ten, kur esame su savo artimaisiais, šeima, Jis nusizemina iki mūsų ir atsiduoda kaip maistas, kad mums suteiktų gyvenimo pilnatvę. Namuose galite parašyti artimojo vardą ant lapelių ir prašyti užtarimo. Galime pakartoti šventojo Petro tikėjimo išpažinimą: *Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.* Jn 6, 67

Br François Bourgois
Tiberiados bendruomenė – 2020 m.